

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8202/2024
11.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужила АА и ББ, обе из ..., које заступа Драгица Гостовић Сомборац адвокат из из ..., против тужених ВВ и ГГ, обе из ..., које заступа Мирјана Стојанов адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1367/22 од 01.02.2023. године, на седници одржаној 11.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1367/22 од 01.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужила изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1367/22 од 01.02.2023. године.

Свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1367/22 од 01.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужила и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 53844/21 од 22.02.2022. године којом је одбијен тужбени захтев за утврђење да су тужене повредиле право својине и сукоришћења тужила на к.п. ... к.о. ..., скраћивањем заједничке ајнфорт капије за улаз у двориште и за обавезивање тужених да капију врате у првобитно стање или да поставе нову, све ближе наведено у првом ставу изреке првостепене пресуде, и тужиле обавезане да накнаде туженима трошкове парничног поступка од 475.450,00 динара (ставом другим изреке првостепене пресуде). Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужила за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле су благовремено изјавиле ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на разлоге из члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), је

изузетно правно средство које се због погрешне примене материјалног права може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. У конкретном спору правноснажном пресудом одбијен је захтев тужила за утврђење да су им тужене повредиле право својине и сукоришћења због тога што су, без сагласности и дозволе тужила, подрезале двокрилну ајнфорт капију да би се без запрека (због подигнутог бетона) улазило пешке и возилима у заједничко двориште парничних странака, које ту капију и након тога неометано користе и за обавезивање тужених да капију врате у првобитно стање или да поставе нову, јер подрезивање капије није утицало на њену стабилност, функционалност и коришћење.

Образложење побијане пресуде не одступа од досадашњег тумачења и примене материјалног права на утврђено чињенично стање, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права нити за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Тужиле ревизијом указују на чињенична и правна питања конкретног спора јер понављају наводе већ изношене у жалби и оцењене од стране другостепеног суда (са сопственом оценом изведених доказа и другачијим чињеничним закључком), а то не указује на спорно правно питање које би било од општег интереса или у интересу равноправности грађана или би захтевало ново тумачење права. Иако тужиле указују на другачије судске одлуке (окружних судова у Пожаревцу Гж 327/08 од 28.05. 2009. године и Ваљеву Гж 24/06 од 27.01.2006. године и Врховног суда Србије Рев 5646 од 11.02.1997. године), оне их не прилажу уз ревизију, нити на други начин доказују постојање различитих судских одлука у чињеничној и правној ситуацији сличној оној каква је у конкретном случају и супротном пресуђењу, како би поткрепиле своју тврдњу о постојању неуједначених судских одлука.

Пошто није испуњен ниједан од законских услова за дозвољеност посебне ревизије, одлучено као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена. Наиме, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (члан 403. став 3. ЗПП).

У конкретном случају, вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде у овом имовинско-правном спору је 100.000,00 динара, што је очигледно испод ревизијског цензуса од 40.000 евра, па је ревизија недозвољена и као таква одбачена другим изреке овог решења, применом члана 413. ЗПП.

О трошковима ревизијског поступка одлучено је на основу члана 165. став 1. ЗПП у вези са чл. 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП, с обзиром да тужиље нису успеле у поступку по ревизији, а да трошкови тужених на име састава одговора на ревизију нису били потребни.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић